

pevnost

edice

Leoš
Kyša

Poutník z Mohameda

Leoš Kyša

POUTNÍK Z MOHAMEDA

Leoš Kyša

**POUTNÍK
Z MOHAMEDA**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Leoš Kyša, 2009

Cover © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2009

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2009

ISBN 978-80-7425-012-5

POUTNÍK K MOHAMEDOVI

Samostatný orientační systém ukazoval v pravidelných časech směrem k Zemi, a tím pádem i k Mekce, fungoval bez ohledu na navigaci lodě dokonce i při cestě podprostorem. Zaznělo hlasité cink. V každé kajutě se rozsvítila šipka příslušným směrem a z reproduktoru začal hlas zapáleně svolávat k modlitbě: Alláhu akbar! Ašhadu an lá iláha illá-l-láh. Wudú´anna Muhammadan rasúlu-l-láh...

Abdest, očistu před modlitbou, jsem před chvílí dokončil a mohl přistoupit k salátu-l-fadžr, časné ranní modlitbě.

„Nawajtu ah usallí sunnata saláti-l-fadžr,“ zvedal jsem obě ruce k uším a odříkával naučená slova.

Měl jsem svou kajutu jen pro sebe a neuvěřitelnou chuť zapadnout zpátky do peřin a vykašlat se na ranní salátu-l-fadžr. Zatnul jsem zuby, pokračoval v modlení a snažil se přitom vypadat dostatečně nadšeně. V ložnici jsem sice žádné štěnice nenašel, ale mohly tady nade mnou někde bdít a já je nemusel odhalit. Nikdy jsem nic nepodcenil a nechci s tím ani začínat.

„Assalámu ´alajkum wa rahmatu-l-láh“ dokončil jsem a z posedu vyskočil zpátky do vyhráté postele. Přemýšlel jsem nad odvěkou hádankou, jestli ten vnitřní orientační

system vážně funguje, nebo je to jenom bouda ušitá Radou imámů, aby byl na meziplanetárních lodích jednotný pořádek při modlitbách, co se týče času a směru.

Kromě chutě spát jsem taky silně toužil po ženský. Měl jsem pocit, že brzy z téhle mužské posádky zešlím. Na velkých dopravních lodích si kapitáni vydržovali křesťanské otrokyně na ukojení potřeb poutníků. Na téhle staré kocábce střední třídy pro dvě stě pasažerů podobný komfort nehrozil. Na palubě, pokud vím, cestovaly jenom dvě ženy. Muslimky. Samozřejmě pořádně zamotané v textilu a zalezlé ve svých kajutách. Nakonec mi zakručelo v břiše. Přinutil jsem se vstát a vyrazil na snídani. Hlad přebil touhu spací i sexuální.

„Ali al-Borak?“ zaznělo za mnou na chodbě sotva jsem vyšel ze dveří. Stál tam v pozoru vyšetřovatel náboženské policie. Něco málo přes třicet. Mohutný černý plnovous, součást bílé, pečlivě nažehlené uniformy. Nadšeně se usmíval jako by po letech spatřil kamaráda z dětství.

„Ano?“ vykouznil jsem stejně nadšený úsměv.

Neodpověděl. Jen ukázal rukou za sebe. Otočil se a vojenským krokem vyrazil. Příslušníci náboženské policie nečekají odpor a nikomu nic nevysvětlují. Předpokládají, že je všichni poslechnou. Vzhledem k jejich pověsti to většinou platí. Potichu jsem polkl a pověsil se za jeho záda.

Policejní místnost byla vybavená skromně. Jemně páchla mužským potem a citronovou dezinfekcí. Tři chromované stoly s terminály, čtyři kožená křesla, dva modlitební koberce. Prostoru dominovala krystalová stěna dva na tři metry, promítající dovnitř obraz okolí lodi. Nyní jen matně svítila. Během cesty podprostorem jsou vnější kamery vypnuté.

Obvykle na menších lodích policejní doprovod nebývá. A už vůbec ne lidi od náboženské policie. Vzhledem k cíli

naší mise ovšem chápu jejich zvýšenou aktivitu. Už od startu si postupně vybírali své oběti k proklepnutí. S ubíhajícím časem jsem doufal, že mezi nimi nebudu.

„Alláhu akbar,“ přivítal nás po vstupu do místnosti statný padesátník. Vyskočil hbitě z křesla jako by mě chtěl obejmout na uvítanou. Vypadal jako samotný prorok. Hnědé jiskřivé oči, zakroucené vousy pod krk, asi pěticentimetrové tmavé vlasy a srostlé černé obočí.

„Alláhu akbar wa-l-hamdu li-l-láh,“ zadeklamovali jsme s mým průvodcem takřka dvojhlasně.

„Posaďte se, pane Boraku. Doufám, že vám nebude vadit odpovědět na pár našich otázek. Mého kolegu už jistě znáte. Jmenuje se Hammudah Abdalati. Já jsem kapitán Ali Šaltan. Když si vyjdeme vstříc, vše proběhne rychle a bez vzájemných animozit.“ Hned po první větě mi došlo, že tohle bude pan Hodný. Pan Zlý stál pořád za mnou. Od střetnutí na chodbě ke mně dosud nevypustil jedinou hlásku.

„Jak dlouho jste imámem mešity města Por la Mar na planetě Alcor?“

„Tři roky“

„Kde jste studoval?“

„Na Alcoru. Moc necestuji.“

„Je vám čtyřicet let. Nejste příliš mladý na takovou funkci?“

„Vybrala mě rada mešity.“

„Jaký je váš vztah ke křesťanům? Na Alcoru jich je poměrně hodně.“

„Křesťané jsou lid knihy, přestože nevěřící. Nevadí mi.“

„A k židům?“

„To samé. I když jsou to proradní psi a není jim radno věřit,“ teatrálně jsem si odplivl. Snad jsem to příliš nepřehnal. Okatá gesta většinou ukazují, že má člověk co skrývat.

„Na Helbronu, kde žijí jenom židé, jste strávil dva měsíce. To vám nevadilo žít mezi psy?“ Konečně promluvil pan Zlý. Na poslední chvíli jsem se ovládl. Jak sakra mohl vědět o mé cestě na Helbron?

„To byla náboženská mise. Můj tehdejší učitel v madrase mi nařídil, abych je obracel na jedinou správnou víru.“

„Jaký jste měl úspěch?“ vzal si zase slovo pan Hodný.

„Bohužel, stejný jako mí předchůdci. Mé konání bylo marné. Ne nadarmo měli kdysi křesťané rčení, že něco drží jako židovská víra.“

„Vykonali jste hadždž?“

„Ano, před dvaceti lety.“

„Nelži!“ zařval pan Zlý, alias Hammudah Abdalati, a prudce vyskočil z křesla. Opravdu jsem se lekl. Chvíli vypadal, že mi jednu vrazí.

„Při Bohu slitovném, milosrdném i trestajícím, přísahám, že mluvím pravdu.“ Díval jsem se mu do očí. Pokorně, ne vzdorovitě.

Šaltan mi položil ruku na rameno.

„Věříme vám. Můžete odejít.“

Odpověď jsem spolkl. Vynořili jsme se totiž z podprostoru. Krystalové okno se rozsvítilo a zobrazilo cíl naší cesty. Zakát. Takřka pouštní planetu plnou nejkvalitnějších surovin vhodných pro stavbu vesmírných lodí. Zakát ovšem zastiňovalo něco mnohem menšího, ale zajímavějšího. Dosud největší meziplanetární loď jakou kdy člověk postavil: Mohamed. Zatím se nikdo neodvážil žádné plavidlo takto pojmenovat. Za týden bude Mohamed slavnostně uveden do provozu za účasti pěti tisíc imámů, duchovních autorit a představitelů mešit z celého vesmíru. Tato akce má potvrdit nadvládu muslimů nad celým vesmírem. Ukázat ekonomickou a vojenskou

moc islámského světa nejen pár desítkám křesťanských planet a třem židovským, ale především samotným muslimům. Nikdo nesmí pochybovat o dokonalém vedení Rady imámů.

S úlevou jsem vyrazil do vlastní kajuty sbalit si věci. Kde se mohla náboženská policie dozvědět o cestě z Alcoru, kde jsem si ukradl současnou identitu, na Helbron? Nijak jsem se sice nemaskoval, ale letěl jsem tam soukromou sluneční plachetnicí. O tom se žádné záznamy nevedly. A co mělo znamenat to řvaní pana Zlého? Zkoušel, jestli mi prasknou nervy, nebo věděli víc a nechají mě ještě chvíli podusit?

O výslechových metodách náboženské policie se tradovaly neuvěřitelné historky. Židé jim přezdívali gestapo. Pašeráci alkoholu jim prostě a výstižně říkali svině. Tohle označení se mi líbilo víc. První bylo možná trefnější.

Věci jsem balil zvlášť opatrně. Hledal jsem skryté štěnice. Marně.

Vydechl jsem si teprve na zakátském kosmodromu. Z přepravního modulu jsem radostně vyskočil na rozpálený beton pokrytý jemným červeným pouštním pískem.

„Alláhu akbar,“ vydechl jsem si radostně. Jako kdybych v nějakého Alláha věřil.

„La iláha illá-l-láh,“ opověděl nadšeně šedesátiletý vousáč za mnou. Měl jsem chuť mu za to jednu vrazit. Místo toho jsem se usmál a pokorně jej pozdravil kývnutím hlavou.

* * *

Ubytování v hotelu Safír na okraji města jsem si naštěstí rezervoval půl roku dopředu. Jinak bych skončil, jako většina pozvaných, ve stanech za městem. Organizátoři se s ubytováním nijak nemazali. Předpokládali, že zbožní muži po komfortu netouží.

Na pokoji jsem si pro jistotu odbyl salátu-z-zuhr, polední modlitbu, a to dost hlasitě, aby mě slyšeli i okolní sousedé. Snědl jsem v restauraci porci kuřete se zeleninou a vyrazil do města. Ani jsem se nepřevlékl. Stejně jsem neměl nic jiného než úplně stejné náhradní bílé šaty vhodné pro muslimského poutníka. Ty náhradní byly sice čisté, ale je dobré dávat najevo zbožnost zanedbáváním zevnějšku.

Hlavní město Zakátu se dost neoriginálně jmenovalo Zakát. Stačilo vyjít ven a člověk hned pochopil, proč Arabové tuhle planetu milují. Monumentální mrakodrapy ze skla a oceli pokrývala souvislá vrstva načervenalého písečného prachu. Zakát byl jedna velká poušť. S tisícem oáz, přesto poušť. Hluboko pod pískem se pak nacházela cenná naleziště kovů. Z nitra této planety povstal během čtyř let Mohamed.

Dostal jsem se na hlavní třídu lemovanou královskými palmami a snažil se sehnat taxíka. Kupodivu chodilo po ulicích mnoho žen. Některé i bez mužského doprovodu. Všechny řádně zahalené jak předepisovalo Písmo. Některé dokonce v burkách.

Na Zakát neměli křesťané přístup. Podobný zákaz platil jenom na dalších dvou planetách. Abrasu, správním sídle Rady imámů, a pochopitelně na Zemi. Židé měli zakázaný vstup na všechny čistě muslimské planety.

Zvedl se vítr. Část bílého šátku jsem si omotal přes ústa a nos, abych nevdechoval prach. Zapadlé stanoviště taxíků jsem málem minul.

„Hodíte mě k Černé mešitě?“ řekl jsem do pootevřeného okénka.

Místo odpovědi se otevřely dveře na straně spolujezdce. Ve vznášedle seděl snad dvacetiletý kluk ve tmavé košili a kožených kalhotách pobitých stříbrnými cvočky.

„Nestůj tam jak solnej sloup a hupsni dovnitř. Než to svinstvo klimoška odsaje, chvilku trvá.“

Po výslechu na lodi mě slang tohohle holobrádka pohladil po duši. „Hupsnul“ jsem dovnitř.

„K Černé mešitě.“

„Sem už slyšel,“ ucedil na půl úst taxikář a šlápl na plyn. Vítr ještě zesílil. Nebylo vidět na krok. Řidič přepnul přední sklo na obrazovku. Cestu před námi jsme viděli trojrozměrně, jak ji zobrazoval navigační systém. Radar zabudovaný v autě upozorňoval na předměty pohybuující se v blízkém okolí.

Když jsme po půl hodině dojeli k mešitě, spatřil jsem na obrazovce sedm zaparkovaných aut. Asi dvacet lidí stálo venku.

„Co je to za shromáždění? Proč v tom počasí nejdou dovnitř?“

„To je divný šéfe. Já to zjistím.“ Zacouval dál od mešity a vyřukal spojení na videotelefonu.

„Co chceš?“ vyštěkl z monitoru vrásčitý obličej postaršího chláпка. Zřejmě firemní dispečer.

„Neprud, Karime, a fofrem zjisti, co se to u všech džinů děje před Černou mešitou.“

„Prudíš ty, Hasane. Teď to hlásili v rádiu. Fízlové tam lízli tři křesťany. Našli u nich pět biblí. Jeden z nich pracoval v mešitě a vydával se za muslima. Věřil bys tomu? Měli tam i víno na ty jejich zvrácený modloslužby. Doufám, že ty magory popravěj,“ ohlašoval obličej z monitoru. Pravděpodobně chtěl ještě pokračovat v kázání na téma potřebnosti popravování křesťanů, ale nedostal prostor. Hasan vypnul videotelefon.

„Mešita je zavřená, šéfe. Chcete do jiný? Kousek je Alabastrová.“

„Myslím, že ne. Zavezte mě do Davidovy ulice. Navštívím starého přítele,“ poprosil jsem ho.

Hasanovo auto udělalo ostrý odpich a za chvíli zmizelo z dohledu Černé mešity okupované policisty. S křesťany jsem vždycky pracoval rád. Měli však několik chyb. Většinou nebyli schopní zabít a pokud už k tomu někomu pomáhali, trpěli výčitkami svědomí. Chybělo jim zdravé židovské: oko za oko, zub za zub. Čím méně toho věděli, tím lépe. Navíc nebyli schopni se obejít bez svých klasických propriet: mešního vína, hostií a bible. Mít u sebe kompromitující věci je vždy ožehavá záležitost.

Rawiho Muneeba, svůj kontakt na Zakátu, jsem neznal. Viděl jsem jenom fotografii. Měl být už dvacet roků utajený křesťan. Naposled spolupracoval s Haganou. Z přesvědčení. Přesto jsem ho v duchu proklel. Přistát o hodinu dřív, mohl jsem s ním teď sedět spoutaný v autě náboženské policie.

Nechal jsem se vyhodit na křižovatce Davidovy a Jeruzalémské ulice. Dal jsem Hasanovi pár kreditů navíc a vzal si od něj vizitku. Sympatický mládenec.

Vítr se trochu utišil. Dost na to, abych na ulici viděl a zároveň nebyl z dálky sám moc vidět. Plán cesty jsem studoval jen párkrát. Díky zvířenému písečnému prachu ulice stejně vypadaly úplně jinak, než v elektronických plánech města.

Za dvacet minut bloudění jsem měl šaty, vlasy, kůži i oči plné písečného prachu. Stál jsem před třípatrovou budovou cestovní společnosti Exima. Mačkal jsem bzučák snad deset minut. Nikdo neodpovídal. Pořádně jsem se do něj opřel.

„Máme zavřeno,“ zapraskal komunikátor u dveří.

„Mám speciální objednávku pro Ibrahima Churšída.“ Zdálo se mi, že jsem zaslechl, jak chlápek na druhém konci polkl překvapením.

„Speciální objednávky jsou jen pro velmi zámožné zákazníky.“

„Peníze jsou pomíjivé. Zůstává jen láska k Bohu.“

„Co se dá koupit za takovou lásku?“ odříkával pomalu hlas.

„Sedmdesát jedna panen a stará coura.“ Zakončení smlouveného signálu jsem před čtyřmi měsíci vymyslel sám. Žádného muslima by podobná věta nikdy nenapadla, natož ji vyslovit. Za dvacet sekund se dveře otevřely. Stál v nich rozčepýřený šedovlasý vyhublý padesátník s brýlemi v hnědé košili a černých kalhotách. Chytl mě za paži a verval dovnitř. Chvatně zabouchl a zamknul. Třepal se jak vlajka na stožáru.

„Byl jste u Černé mešity?“

„Ano, ty svině tam pozatýkali spojky. Co se stalo?“

„Pravděpodobně někdo zradil,“ podíval se na mě, jako bych se k tomu měl přiznat. Kromě vedení Hagany mi nikdo moc nevěřil. Nepatřil jsem k nim. Najatý žoldák je vždycky podezřelý.

„Neblbněte. Taky na to mohli přijít sami. Víte kolik prachů v té akci mám. Navíc po mně jdou muslimové víc než po vás. Za pašování chlastu je provaz. S tím, co jsem propašoval já, by jim pro mě nestačily všechny lana na týchle planetě.“

Ibrahim se trochu uklidnil. Vyšli jsme do prvního patra. Zatímco přízemí sloužilo jako kanceláře, nahoře majitel firmy bydlel. Nalil mi studený čaj s mlékem. Raději jsem se neptal z čeho je vyrobeno. Krávy se na Zakátu nechovaly a dovážet ho by stálo majlant.

„Kolik jezdců už je na lodi?“

„Patnáct pokud vím. Dalších dvacet dorazí s poutníky. Ti ovšem nemají zbraně.“

Pětatřicet na ovládnutí takového kolosu jako je Mohamed. Celá tahle akce byla vážně šílená. Bude tam pět tisíc

oddaných muslimů a nejmíň tři stovky vojáků a policajtů. Celé to slavné křesťansko-židovské komando vyslané lidmi z Hagany můžou tlouct modlitebníma čepicema. Je vidět, že celou akci vymýšleli zoufalci.

„V pořádku. Máte pro mě plány?“

„Ne úplně, ale jsou tam hlavní spojovací chodby a bezpečnostní okruhy, jak jste chtěl.“ Ze zásuvky stolu vytáhl balík papírů v kožené složce.

Vzal jsem ji a vyrazil ke dveřím. Pokud dostali Muneeba, mohli si brzy přijít i pro Ibrahima. Nechtělo se mi dopíjet čaj a čekat na příjezd náboženské policie.

„Myslíte, že se akce povede? Že uneseme Mohameda a vláda splní naše požadavky? Že nám dají náboženskou svobodu?“ ptal se mně dychtivě u venkovních dveří.

„Uvidíme,“ rozloučil jsem se a vypadl do zvířeného prachu na ulici. Bloudil jsem asi deset minut městem, abych se vzdálil od cestovní kanceláře a pak zavolal Hasanův taxík. Měl jsem ještě čas zajet na nákupy.

V hotelu jsem v televizi naladil hlavní zpravodajský kanál. Zatčení tří křesťanů se věnovali jenom okrajově. Neradi přiznávají, že se někdo může od pravé víry odklonit. V reportáži vedli Muneeba a jeho dva přátele k budově soudu, odkud je vyexpedovali rovnou do vazby. On i ostatní dva odhalení křesťané nesli hlavy hrdě vztyčené. Na rozdíl od Ibrahima mou identitu neznají. Nemají tedy koho prozradit. Ani o plánu na únos Mohameda nevěděli. Problém byl v zásilce, kterou u nich ukryli moji zaměstnavatelé. Policajti neměli šanci ji objevit. Musím pro ní ještě dnes. Dřív než ti tři začnou zpívat. Mohli být sebevíc odhodláni, ale v péči náboženské policie začne zpívat každý.

Hlavní zprávy se nejvíce věnovaly blížícímu se slavnostnímu otevření Mohameda. Akce se má zúčastnit i pět ministrů Rady imámů a několik slavných herců a zpěvaček. Kolem gigantického korábu kroužily desítky vojenských lodí a stovky zpravodajských. Kamery jej nasnímalý snad ze všech možných úhlů. Skutečně impozantní veledílo.

Vykonal jsem večerní modlitbu a zhasl světlo. Počkám ještě hodinu a vyrazím do mešity.

* * *

V obchodě jsem si cestou od Ibrahima koupil levnou modrou burku. Hasan mě sjele dost opovržlivým pohledem. Dělal jsem, že si toho nevšímám, ale přidal jsem mu další plusové body. Koupil jsem i mapu města. K Černé mešitě je to dobrých sedm kilometrů. Chvilí jsem váhal zda si nevzít taxíka. Začínám pěkně lenivět. Převlékl jsem se a vyrazil.

Po západu slunce se pěkně ochladilo. Na černé obloze se leskly tři měsíce. Jeden velký a dva vzdálené, namodralé. Písečná bouře ustala. Zkřehlé prsty jsem zamotal do povlávajícího textilu burky a přidal rázně do kroku, abych se zahřál.

Před mešitou stálo jedno policejní auto. Seděli v něm tři chlápci. Dva vypadali že spí. Ten poslední měl rozsvícené světlo a četl si korán. Obvodovou zeď jsem přešel zezadu. Není moc vysoká. V zahradě stálo několik trnových stromů. Naštěstí dost daleko sebe, abych mohl v klidu projít. Okna nezabezpečená. Žádné mříže ani hlásiče pohybu. Kdo by se také na muslimské planetě chtěl vloupat do mešity. Stačilo pár úderů loktem a okno se rozletělo dokořán. Potichu.

Opatrně jsem seskočil na koberec a přivřel okno. Z ulice do hlavní místnosti dopadalo světlo. Díky tomu jsem mohl

dobře vidět. Nesměl jsem se ale přiblížit k oknům, aby mě neprozradila vlastní silueta. I čtoucí policajt mohl občas vzhlednout k budově.

Teď jen najít knihu. V administrativní místnosti byl malý příruční trezor. Otevřený a prázdný. Snad není Muneeb takový pitomec a neschoval ji na prvním místě, kde by hledal každý policajt. Prohledal jsem šuplíky i skříně. Nic. Prolezl jsem všechny místnosti. Už jsem byl vážně zoufalý. Kam bych schoval takovou věc já? Tam kam patří. Do knihovny. Ležela tam. Přesně uprostřed. Mezi různými vydáními koránů byl ten můj největší a nejtěžší. Na zadní straně vytištěno poznávací znamení: Vydáno na Alcoru. Měl jsem co dělat abych nevykřikl radostí.

V okamžiku, kdy jsem korán zastrčil do tašky přes rameno, uslyšel jsem charakteristické pípání tlačítek elektronického zámku dveří. Namáčkl jsem se do stínu knihovny.

Ve dveřích stáli dva policajti. Doufám, že byli z auta před mešitou a ne nějaká posila. Jeden držel v ruce baterku. Kužel světla chaoticky bloudil po místnosti. Nepostřehl jsem, že by měli vytažené pistole. Zatajil jsem dech a čekal. Vešli dovnitř. Paprsek světla přešel přes knihovnu a olízl mi levou ruku. Nevšimli si mě. Přešli do kanceláře. Nechal jsem tam pěkný nepořádek. Musel jsem rychle jednat, než jim dojde, že se někdo vloupal do mešity a informují ostatní fízly. V duchu jsem děkoval, že mají mešity všude koberce. Nemusel jsem se tolik snažit aby nebylo slyšet moje kroky. Policajt s baterkou šmejdil vevnitř. Druhý stál ve dveřích a opíral se o rám.

Nejhorší je okamžik těsně před tím, než se rozhodnete jednat. Máte chuť utéct. Jakmile se pohnete, jde to samo.

Prudce jsem zvedl pravou ruku, dlaní zakryl policajtovi ústa a zároveň pevně uchopil za bradu. Levačka přistála na

temeni. Stačilo jen prudce trhnout a strážník se sesul k zemi. Ten druhý si toho vůbec nevšiml. Čerstvé mrtvole jsem vytáhl z pouzdra pistoli. Těsně před tím se chlápek s baterkou otočil a osvítil mi tvář. Zmáčkkl jsem spoušť.

Dostal přímý zásah do hrudi. Odletěl asi metr. Rozložil se na stůl pokrytý rozházenými papíry. Rozházené papíry se pomalu stávaly rozházenými krvavými papíry.

Hluk výstřelu se v malé místnůstce pěkně rozlehl. Teď večer ho museli slyšet přinejmenším na ulici před mešitou. Proběhl jsem ke vchodovým dveřím. Někde by tu měl stát třetí fízl. Nestál. Pořád seděl v autě a spal. Ani rána z pistole ho nevzbudila. Zkusil jsem opatrně tlačítko otevírání. Dveře se tiše rozevřely. Chvilku jsem váhal. Jenom chvilku. Může se vzbudit každým okamžikem a zburcovat kolegy. Potřebuji alespoň hodinu na návrat do hotelu. Položil jsem mu pravou ruku pod bradu a druhou na temeno.

Doufám, že ten poslední sen stál alespoň za to.

* * *

„Alláhu akbar,“ pozdravil mě policista kontrolující totožnost pasažérů na dopravníku číslo patnáct.

„Alláhu akbar,“ zadeklamoval jsem poslušně. Ukázal mu průkaz a přiložil otisk pravého palce. Obojí se shodovalo s mladým imámem Ali al-Borakem ze seznamu pozvaných na slavnostní uvedení mezihvězdné lodi Mohamed do provozu. Prohlídka byla rychlá. Měl jsem s sebou jen korán. Jako většina mých spolucestujících. Prošel jsem detektorem kovů a výbušnin.

„V pořádku. Další,“ poslal mě na místo kontrolor.

Sedl jsem si na vyhrazené křeslo. Většina mužů v dopravníku byla starší než já. Někteří vyplašeně nervózní, jiní

očividně dychtiví. Jen málokdo vypadal klidně. Zkoušel jsem odhadnout, jestli někdo z nich patří k lidem z Hagany. Jeden měl trochu židovský profil. Četl si v koránu a občas se polohlasem dovolával Alláha. Buď jen další fanatik nebo vážně únosce. V tom případě ovšem dost přehrával.

Dostal jsem místo u okna. Na rozdíl od vesmírných lodí mají dopravníky létající na oběžnou dráhu okna. Mohameda visícího ve vesmírné prázdnotě nad Zakátem jsem už znal. Nyní pohled na něj clonily stovky lodí kroužících nebo parkujících okolo. Většina z nich jsou výletní dopravníky. Přicestovaly sem desetitisíce lidí dychtících vidět start této lodi. Pár desítek patří televizním stanicím. Ostatní pak armádě a náboženské policii. Sevřel jsem křečovitě svůj korán. Přistáváme.

Třicet pět teroristů podzemní organizace Hagana svůj útok načasovalo celkem profesionálně. Kamery desítek televizí zrovna mířily na nejstaršího člena Rady imámů, držícího plamenný projev, když se jeho hlava efektně rozprskla do prostoru díky přesně mířené kulce. Na podium vyskočilo pět chlapů v uniformách ochranky lodi a zbývajícím čtyřem pohlavárům přiložili pistole k hlavám. Na svých uniformách měli navíc navlečenou červeno-modro-bílou pásku.

Velitel komanda elegantně přeskočil bezhlavou mrtvolu a postavil se sám za mikrofon. Zřejmě chtěl přednést požadavky únosců. Jak zněly se už asi nedozvím. Jeho hlava následovala osud imámovy hlavy. Její zbytky dopadly směrem k vychládajícímu duchovnímu. Ještě mě napadlo, že tak vlastně došlo k posmrtnému pohlavnímu styku dvou odpůrců, ale to už jsem běžel ze sálu. Nebyl jsem sám. Nastala regulérní panika. Následná přestřelka jí udělala krásnou zvukovou kulisu. Na rozdíl od ostatních poutníků jsem ovšem neprchal bezcílně.

Než plán Ibrahima Churšída roztrhaný na milimetrové kousky skončil v toaletě, vryl jsem si jej do paměti jako buddhista mantru. Alespoň se to tak říká. Buddhisté už sto let oficiálně neexistovali.

Z kongresového sálu dvakrát vlevo, vpravo, zase dvakrát vlevo a servisním výtahem do jedenatřicátého patra. Až k výtahu si mě nikdo nevšímal. Před ním stálo snad dvoumetrové plešaté monstrum se zrzavým plnovousem.

„Uklidni se poutníku, právě jsem dostal zprávu, že všichni útočníci byli pobiti. Na lodi je znovu nastolen pořádek. Můžeš se vrátit do kongresového sálu,“ mluvil ke mně jako k malému ubrečenému dítěti. Chlapci tedy dlouho nevydrželi. Ona se v pětatřiceti lidech unáší loď s pěti tisíci pasažéry blbě. I tak jsem čekal, že vydrží déle.

„Díky, opičáku.“ Vhodnější oslovení jsem pro něj nenašel. Svůj účel splnilo. Rozhodil jsem ho. Hned nato to schytl mezi nohy. Ještě než se stihl zkroutit bolestí dostal to pravým zvedákem na bradu. Doufal jsem, že hned padne k zemi. Složil se až po dalších sedmi ranách. Z odřené hřbetu pravé ruky mi tekla krev.

Zatáhl jsem bezvládné tělo do výtahu, odzbrojil, zmáčkl potřebné patro a zlomil mu vaz.

Nejjednodušší vstup do počítače lodi jsem našel v náboženském centru. Odtud se měla vést do všech reproduktorů Mohameda živá kázání. Doufal, jsem, že tu nebude ani noha. Bohužel byla. A ještě další tři. Patřily dvěma technikům. Díky jejich přítomnosti zůstaly dveře do centra otevřené. S pistolí v ruce jsem je požádal, aby mi otevřeli vstup do počítače. Vytáhl jsem korán uložený za pasem a odtrhl spodní desku obalu. Byla z umělé nekovové slitiny. Majstrštyk židovských koumáků. Měla i vhodný konektor k připojení.

Abych měl jistotu, že se virus nahraje, musela zůstat deska připojená nejmíň deset minut. Čas jsem si ukrátil zastřelením obou techniků.

* * *

Pro jistotu jsem se vrátil jiným výtahem. Okolo kongresového sálu to bzučelo jako v úle. Pověřený velitel náboženské policie už stačil rozhodnout, že se odlet Mohameda k Zemi uskuteční. Posunuli start jen o deset hodin. Mrtvoly muslimů i útočníků už stačili odklidit. Teroristů padlo třicet. Pět se tedy musí ještě někde na lodi skrývat. Zabili všechny zástupce Rady imámů, patnáct členů ochranky a třicet poutníků. Jak znám tajnou náboženskou policii, měla je na svědomí spíš ona než hoši z Hagany.

Prodíral jsem se policisty, ochrankou lodi a poutníky v kongresovém sále snad půl hodiny, než jsem našel televizní štáb zpravodajské agentury Jerema. Všichni měli tradiční bílé oděvy oddaných věřících, takže jsem se jen zbavil visačky návštěvníka a připnul si identifikační štítek asistenta produkce.

S opuštěním Mohameda jsme neměli nejmenší problém. Přestoupili jsme do malé, ale rychlé mezihvězdné kocábky a dali tomuhle monumentálnímu hrobu sebevražedného křesťansko-židovského komanda únosců sbohem. Zbývají dvě hodiny, než se z něho stane hrob masový. Doslova a do písmene. Program z mého koránu už nenápadně přebírá kontrolu nad celou lodí. Až se mu to povede, nahodí motory a odpálí ji směrem k Zakátu. Z Mohameda se stane kamikadze. Jako obrovský meteorit zasáhne povrch planety a nejmíň třetinu ji dokonale vyhladí. V té době už budeme v podprostoru.

Zrovna jsem přemýšlel nad tím, jestli na Zakátu zahynou i Ibrahim, křesťan Muneeb sedící ve vězení a taxikář Hasan, když mě přerušil můj pobočník David.

„Takže plán A nevyšel,“ povzdechl si a nalil mi panáka. Whisky, podle barvy.

„Plán A vyšel. Plán B nikdy nebyl. To komando poslali jen na odlákání pozornosti. Od začátku bylo jediným cílem zničit tu posranou loď a poslat do pekla co nejvíc lidí.“

„Do prdele,“ ulevil si, „přepokládám, že jsme dostali peníze předem. Ale nedošlo jim, že to muslimové nemůžou jenom tak nechat? Určitě vtrhnou na pár planet aby se mstili.“

„Historia magistra vitae, milý příteli. Touhle taktikou kdysi muslimové ovládli Zemi. Teď to samé zkouší dřívější vládci. Myslím, že mě docela zajímá jestli se jim to povede.“

Pozvedl jsem panáka a zalil sucho v hrdle. Whisky byla skutečně dobrá. Budu si muset pár litrů schovat na horší časy.

POUTNÍK K ZEMI

„A k tomu přidám sto padesát žen. Žádná z nich není starší dvaceti let, krásné, všechny dobře stavěné a hlavně zdravé. Na otrokářském trhu mají větší cenu než tvoje loď. Padesát z nich jsou ještě panny,“ odříkal pomalu Al-Amín s důrazem na poslední slovo. Díval se mi upřeně do očí, aby zjistil, jestli mě jeho velkolepá nabídka zaujala.

Bezesporu mě ohromil, ale nedal jsem to najevo.

„Kontroloval jsem je osobně, nevěřící,“ dodal po chvíli a okázale se zachechtal, aby všichni pochopili, že šlo o vtip. Za ty roky, co s ním obchoduji, ho znám natolik, že vím, že o žádnou legraci nešlo. Onu kontrolu panenství určitě prováděl osobně a velmi si ji užil. Potáhl si z vodní dýmky a po mocném šluku na chvíli zavřel oči, aby si lépe vychutnal kouř tabáku s chaynekou. Opojná a kupodivu fyzicky nenávyková droga pocházela z této planety a její vývoz v podstatě živil většinu zdejší populace. Musím přiznat, že jsem na jejím prodeji překupníkům docela dobře vydělával, což byl jediný důvod, proč jsem teď seděl v obřadním stanu tohohle hrdlořeza a poslouchal jeho obchodní návrhy.

Amín vážil dobrých sto dvacet kilo. I při úctyhodné výšce přes sto devadesát centimetrů působil dojmem obtloustlého

stárnoucího páprdy. Navíc plešatého páprdy. Co mu chybělo na hlavě, hravě doháněl délkou prošedivělých vousů. Kolem něj na polštářích z ovčích kůží seděli čtyři nižší klanovní vůdci. Dívali se na mě a mého společníka a zarputile mlčeli.

„Tvá nabídka je skutečně velkolepá, ale nemohu ji přijmout. Víš, že pašeráci mají svůj kodex a ten nám zakazuje prodávat atomové zbraně. Nemohu ti je obstarat ani za tisíc panen a tisíc tun drogy, stejně jako bych atomovku nikdy neprodal Bánímu-al-Mustalíqovi. Tvá velkorysá nabídka je zbytečná, velký bojovníku. Pokud bych ji přijal, velmi brzy by má hlava poletovala vesmírem a mé orgány by posloužily lidem, kteří je potřebují a jsou ochotni za ně dobře zaplatit,“ pronesl jsem pateticky. Al-Amín si na takovém způsobu komunikace zakládal, stejně jako všichni Čečenci.

Situace na frontě musela být pro jeho klanový svaz skutečně vážná, když se rozhodl přemluvit mě k porušení kodexu. Bání se poslední dobou chlubil, že je pouze otázka času, kdy si Amínovou hlavou ozdobí vchod do svého sídla, ale nebral jsem ho příliš vážně. Čečenci jsou chvástáním a zveličováním svých činů doslova posedlí. Myslím, že když se nějaké dítě nahlas nechlubí a dostatečně nezveličuje všechny své činy, obviní jeho matku z cizoložství a jejího potomka prodají otrokářům jako nežádoucí kukačku.

Tentokrát zřejmě Al-Amín nepřeháněl. Chtít po mě atomovou bombu místo klasického sortimentu pozemních a leteckých zbraní skutečně znamenalo, že klanům starého chlípníka teče do bot.

Al-Amín mé odmítnutí zřejmě očekával. Ani neotevřel oči, jen dál rytmicky šlukoval kouř z vodní dýmky. Tvářil se, že mě vůbec neslyšel. I ostatní vůdci vypadali jako sochy z muzea voskových figurín.

„Mohu ti do týdne dodat libovolné množství T-95. Rusové zase vylepšili jejich ovládání a přidali víc zbraňových systémů. Mám v nákladním prostoru nové americké kulometry se střelami s tepelným naváděním a otrávenými kulkami, létací magnetické miny nebo nová děla typu Kaaba. Muslimská federace je zařazuje do výzbroje svých pozemních jednotek. Jsou naprosto spolehlivá, mám i...“

„Dost už!“ zařval najednou klanový vůdce a s tím výkřikem vyprskl chaynekový kouř doprostřed stanu.

„Nechci zbraně, nevěřící pse. Tvé ceny jsou nadsazené, jako bys pocházel z lůna židovské děvky. Všechno tohle zboží prodáváš Bánímu, který plundruje mé vesnice a města. Chci atomovou bombu. Chci vyhladit Nový Grozný a ty mi k tomu pomůžeš,“ ukázal na mě prstem a v jeho očích plálo šílenství jako maják, který námořníky varuje před ostrou a zrádnou skálou.

Začínal jsem chápat, proč před sto lety, nedlouho poté, co poslední nevěřící, tedy lidé, jež nevyznávají islám jako své náboženství, odešli ze Země, věnovala Rada imámů Čečencům tuhle příjemnou planetu s mírným klimatem. Jejich přesun stál Muslimskou federaci astronomickou sumu, ale klid, který Země po jejich odstěhování získala, byl evidentně k nezaplacení.

Planetu si pojmenovali Basajev, po svém legendárním válečníkovi. Jen co se pořádně zabydleli, začali dělat to, co od nepaměti uměli nejlépe: vraždit se mezi sebou. Na Basajevu permanentně probíhaly desítky lokálních konfliktů mezi znesvářenými klany. Čečenci samotní se netvářili, že jim věčná válka nějak vadí. Naopak. Myslím, že byli ve svém živlu. Stejně jako my, pašeráci zbraní. Jediný problém představovala nesolventnost jednotlivých klanů. Cenné kovy se

na planetě příliš netěžily. Za zbraně šlo získat jediné ženy nebo sušenou chayneku a obojí mělo své nevýhody. Ženy byly náročné na přepravu, chayneka zase na prodej. Po pašerácích drog šli nejen vojáci Muslimské federace, ale i většina policajtů ze samostatných neislámských planet. Navíc cena na trhu kolísala a občas jsem byl rád, když jsem na konci obchodu neprodělal poslední skafandr. Dlouhodobě se ovšem směna s Čečenci vyplácela.

Nešlo o první cholerický Al-Amínův výstup. Za léta, co se s ním zahazuju, jsem jich už pár zažil. Existoval jenom jeden vhodný způsob, jak nyní zareagovat. Prudce jsem vstal a se mnou i můj pobočník Mohamed Majid, muslim původem, ale jinak milovník uleželé skotské a zavilý ateista.

„Odpusť mi ctihodný Al-Amíne, že jsem tě rozčílil. Jsi čestný muž a skvělý bojovník. Pokud budeš mít ještě někdy zájem, bude mi ctí s tebou obchodovat, ale nyní již musím odejít.“

Nad těmi frázemi jsem ani nepřemýšlel. Vypouštěl jsem je z úst automaticky jako dětskou říkanku. Čečence nikdy nesmíte poslat k šípku přímo, a už vůbec ne někoho, jako je tenhle cholerický zabiják. A rozhodně ne před dalšími klanovými vůdci. Pouhý náznak urážky by musel smít krví. Vaší krví.

S Mohamedem jsme se Al-Amínovi hluboce uklonili a pomalu vycouvali ze stanu. Do očí mě uhodila záře červeného slunce.

Hned po tom mě do čelisti uhodila černá pažba pušky.

Ztratil jsem rovnováhu a jako pytel chayneky spadl na zem. Nade mnou stáli tři ozbrojenci a mířili mi na hlavu samopaly. Dva si vzali do parády Mohameda. Jeden mu okovanou botou (z dodávky, kterou jsem jim doručil předminulý měsíc,